

Korte Verhalen Club

Wat had je/zou je
nog willen worden?

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord (en bijdrage)

Groet allen,

Het jaar zit er bijna weer op. Herfst. Tijd voor nadenken over van alles. Deze keer in deze bundel gestuurd door 'wat had je/zou je nog willen worden'.

Daar schuilt iets van ontevredenheid is, als het zo zou zijn dat je nu (de meeste deelnemers zijn 'op leeftijd') tot de conclusie zou komen dat je niet happy bent met wat je wél hebt gedaan of bent geworden.

Zo is het onderwerp natuurlijk niet bedoeld en uit de bijdragen blijkt dat ook helemaal niet.

We worden in de verschillende keuzes in het leven gestuurd door een aantal belangrijke factoren. Zoals daar zijn:

- waar ben je geboren;
- waren je ouders/familie welgesteld;
- welke talenten heb je;
- kun je goed leren;
- was je een schoolvoorbeeld van een lastige puber;
- in welke rol begin je je werkzame leven; en (niet onbelangrijk...)
- welke contacten heb je (al dan niet via familie); én... (het meest belangrijk):
- gezondheid.

Al die elementen worden dan ook nog beïnvloed door je karakter. Ben je een doorzetter of niet, van die dingen.

Ik denk dat vrijwel iedereen gedurende zijn/haar leven situaties tegenkomt waarvan je dan denkt: "Dat had ik ook wel gewild". Het is niet ondenkbaar dat degene waar het dan over gaat bést had willen ruilen, omdat je doorgaans niet meekrijgt wat er voor die persoon allemaal bij kwam kijken om op dat punt in het leven te komen.

Ik had graag gitaar of piano willen spelen, zodat ik mezelf zou kunnen begeleiden (ik zing graag). Mijn vader, mijn broer en mijn zoon spelen vrij goed gitaar, mij gaat dat zeker niet meer lukken. Maar piano... wie weet?
Voor de goede orde: ik ben heel tevreden met wat ik heb gedaan en waar ik terecht ben gekomen!

Ronald Jelsma

Inhoud

Mieke Wijminga	5
Walter van Gelderen	6
S. de Kok	9
Ab Helsloot	10
Sandra Schaaper	12
Anneke Kettenes	15
Cootje Bronner	20
Gerda Andriesma	22
Henk van Zadelhoff	23
Elly Bovée	25
Hans van de Langenberg	29
Fred Steinkühler	33

Dit had ik graag eerder geweten

Laatst las ik in het maandblad Psychologie een interessant artikel over 'nachtzwaarte'.

Een prachtig woord voor iets dat ik mijn leven lang al ken.

Vaak schrik ik 's nachts wakker van een beangstigend gevoel in mijn lijf.

Soms raak ik in paniek over van alles en nog wat, mijn gezondheid, de wereld, de oorlog, mijn kinderen, kleinkinderen, relaties, onenigheid, gevoelens, de toekomst, de dood etc.

In het artikel stond een citaat van klinisch psycholoog en professor Eric Scherder over nachtzwaarte. Hij zei: "Gedurende de nacht daalt de bloeddruk, vertraagt de ademhaling en komen er allerlei hormonale processen op gang die ervoor zorgen dat je tot rust komt, zodat je kunt slapen. Ook het brein krijgt rust en dat betekent dat het default netwerk wordt geactiveerd. Contact met het negatieve netwerk ligt dan sneller op de loer."

Volgens Scherder is het hersengedeelte dat onze emoties reguleert 's nachts domweg niet zo actief.

"Dat zorgt ervoor dat de controle op angstgebieden een stuk minder is. De rem is eraf. Daardoor lijken problemen en angsten 's nachts veel groter dan overdag."

Dit maakte duidelijk voor mij dat mijn hoofd in de 'nachtstand' anders reageert dan overdag.

Het is sindsdien eenvoudiger om te accepteren dat ik in die uurtjes dan ook anders denk en reageer. Ook al lig ik vaak nog wakker, met deze geruststellende verklaring voelt het toch heel anders.

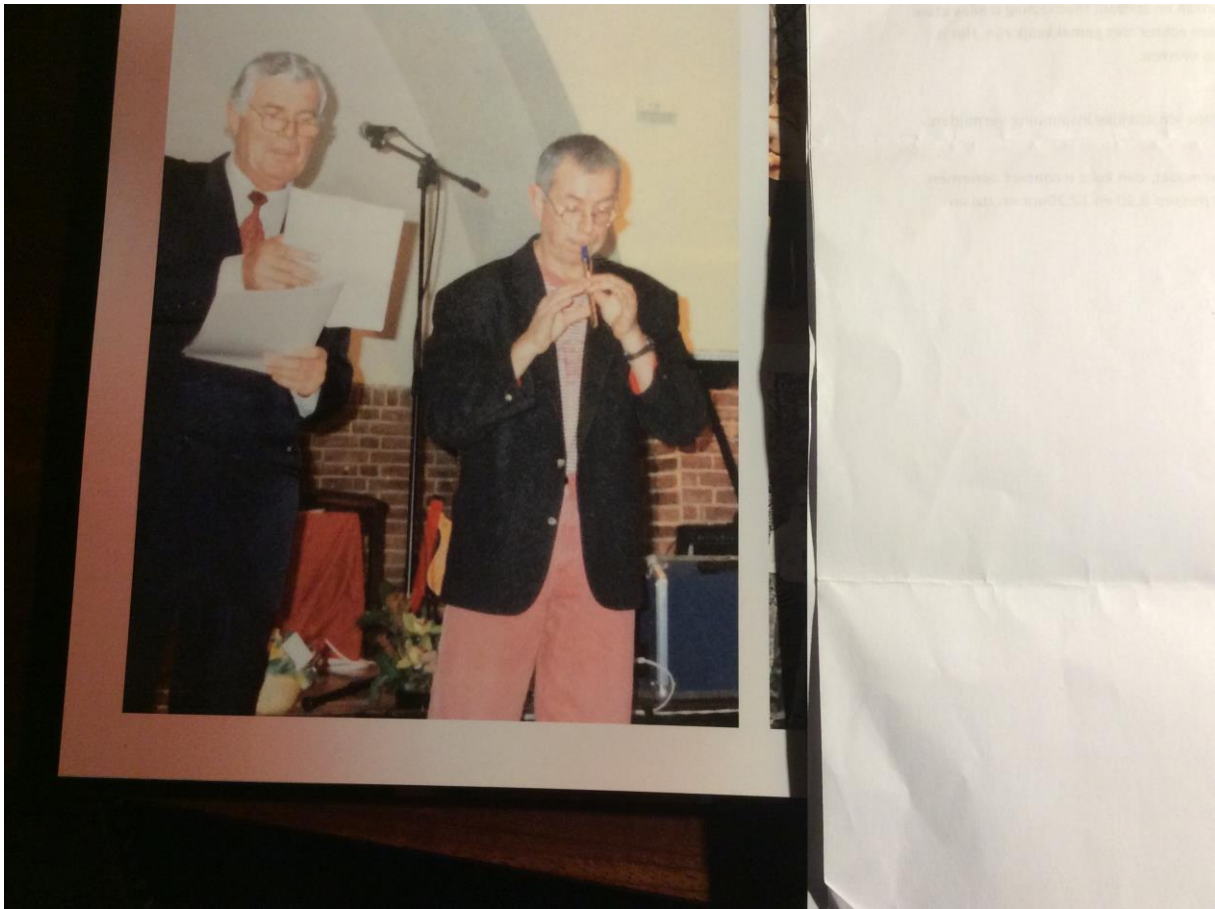
Wat had ik dit graag eerder willen weten/leren.

Mieke Wijminga

Fluitend door het leven

Mijn leven lang heb ik iets met fluiten. Mijn vader was (meestal) een vrolijke man. Op zondag, zijn rustdag, was hij vroeg uit bed en in de badkamer, naast mijn slaapkamer, aan het poedelen. Hij zong liedjes van Koos Speenhof, Lou Bandy en anderen. Daarnaast floot hij ook stukjes uit bekende opera's en musicals. Daarna ging hij in de woonkamer 45-toerenplaatjes afspelen. Charles Aznavour was een van zijn favoriete zangers. Op een of andere manier heeft hij mij geïnspireerde om ook iets met fluiten te gaan doen. In de 50-er jaren was Jan Tromp een bekende kunstfluiters. Eén van zijn bekendste succesnummers was 'Droomland'. Hij gebruikte zijn vingers. Andere, meer recente kunstfluiters, zoals Geert Chatrou, doen dat niet. Jan Tromp had een vaste vorm van fluiten. Na de melodie gefloten te hebben gaat de muziek door en worden vogelgeluiden gefloten. Ik ben gaan oefenen met de linker wijs- en ringvinger. Oefenen en oefenen. Op het laatst gingen de echte vogels meefluiten óf vlogen gelijk weg. Mijn vader was trots en vertelde iedereen van mijn vorderingen. Een kennis die in een bejaardentehuis werkte nodigde mij uit om op te treden bij een koffie-uurtje. Mijn vader had de 'huisaccordeonist' mijn repertoire al doorgegeven. Dat was beperkt: 'Droomland', 'Schenkt man sich Rosen aus Tirol', 'Tritsch tratsch Polka', het 'Vilja' lied. Het werd een succes. Het fluiten werd voortgezet, ook met andere doelen. Ik was een keer met de trein in Utrecht. In die tijd werden de treinen nog weggefloten door een conducteur, meestal met een grote snor, die parmantig een stokje met een spieglei symbool, omhoogstak en op zijn fluit een langgerekt met veel rrrrr's signaal gaf. Daarna sprong hij de trein in. In Amsterdam hing ik uit het raam en zag dit ritueel aan. Op het moment dat hij aanstalten te maken om te fluiten deed ik dat voor hem. Verbouwereerd bevroor hij een moment. De machinist gehoorzaamde mij en de trein begon op te trekken. Ternauwernood kon hij nog in de trein springen.

Ik sla een aantal jaren over. Ik hield van Ierse muziek en de tin whistles waar bijvoorbeeld de Dubliners mee speelden waren goedkoop. Ik heb nu een verzameling van tin whistles in alle toonsoorten. En ik maar oefenen en oefenen. In een groep heb ik nooit gespeeld: ik zet een plaat op (nu Spotify) en speel mee. Ik heb een redelijk muzikaal gevoel en dat helpt. Recent heb ik aantal keren meegedaan met de 'Watertorensessies'.

In Alkmaar wordt maandelijks een oefensessie gehouden in een buurthuis bij de Watertoren. Een eer om daar mee te doen. Het zijn allen pro's, die vaak verschillende instrumenten spelen. Ik studeerde dan een paar nummers in om te kunnen reageren op de uitnodiging van de leider: "OK Walter, wil jij nu iets inzetten?"

In de meerdaagse bijeenkomsten die ik leidde op de Volkshogeschool in Bergen (nu Blooming) was altijd een vrije avond ingepland en soms ging ik dan mee. Op een keer viel de keuze op een Irish Pub, achter Duinvermaak. Is er al jaren niet meer. Voor de zekerheid had ik een kleine F tin whistle in mijn binnenzak gestopt. Ervaring in Ierland had mij geleerd dat het publiek vaak wordt uitgenodigd om iets ten gehore te brengen. Een gedicht voordragen, een lied a capella zingen, etc. Wat ik niet wist was dat die avond een bekende Ierse gitarist/zanger was ingehuurd. De stemming was geweldig, de Guinness vloeide rijkelijk. Toen kwam het moment waarop ik gehoopt had, maar ook tegenop zag. "Wie wil iets gaan doen?" was de vraag. Ik stak mijn vinger op. "Als u The town I loved so well wilt spelen en zingen, zal ik op de tin whistle meefluiten".

Ik had deze song eerder bij een optreden van de Dubliners in het Sportpaleis van Antwerpen meegemaakt. Luke Kelly zong a capella dit lied over de teloorgang van Dublin, waar hij als kind zo gelukkig was. Het was muistil in die grote ruimte en zijn stem, die gelooid was door veel rook en whisky, ontroerde iedereen.

Dubliners in het Sportpaleis, Antwerpen

Na een korte afstemming speelden wij deze song. Applaus en Guinness werden ons deel.

Het is een herinnering die ik koester. Ik blijf fluiten.

Walter van Gelderen

Veel geleerd en nog niet wijs...

Wat had ik willen leren? Wat wil ik alsnog leren? Leuke vragen!

Dan sta ik wel even stil bij wat ik allemaal geleerd heb. Van leren lopen tot leren gaan... en dat ben ik nog steeds aan het bijleren. Rollator techniekjes tot en met het leren omgaan met mijn oudedags kwaaltjes. Al die techniekjes, vaardigheden, handigheidjes, weetjes, interpretaties, wijsheden, probeer ik bij te houden en ik leer van anderen veel.

Waar ik wel nog wat meer over zou willen bijleren: over de grote levensvragen. Ik tref mezelf aan..., hoe is dat, met de materie toch allemaal miljarden jaren geleden begonnen? En hoe is toen dat eerste leven in die materie begonnen? Over de evolutie is wel meer bekend geworden. En dan ook nog de vraag: Dat zelfbewustzijn??? Ik tref mezelf aan in dit lichaam, geworteld in een klein land, in dit gezins- en familieverband. Hoe is dat zo gekomen 90 jaar geleden?

In de categorie handigheden heb ik ook nog wel wat wensen: beter computergebruik, me van de domme houden in bepaalde omstandigheden, mijn verstand gebruiken, beter bridgen enz.

In een heel andere diepere categorie: de eenheid in alle dualiteit zien én aanvaarden.

Ik las ooit een tekstje, dat van mij had kunnen zijn:

Kalm blijven om te aanvaarden wat ik niet meer kan veranderen, de moed hebben om te veranderen wat ik kan veranderen, de wijsheid hebben om tussen deze twee onderscheid te maken.

Ook zo'n mooie:

Leren is een weg tot wijsheid, voor wie in staat is leerling te blijven!

En wie weet wat ik allemaal door jullie verhalen nog zou willen leren.

S. de Kok

PS: Een nieuwe vraag: wat heb ik nog allemaal áf te leren...

Elke dag leer ik hoe weinig ik weet

Echt studeren doe ik niet meer, maar ik neem wel veel informatie tot mij. Dat komt omdat ik een breed interessegebied heb. Iedere dag kan ik mij wel weer verbazen over zaken waar ik geen idee van heb of praktisch niets van weet. Dat geldt uiteraard voor iedereen. In de beperking van je dagelijkse beslommeringen is het ook niet mogelijk om 'alles' te weten en/of te leren.

Muziek, kunst en verhalen schrijven: drie interessegebieden waar ik dagelijks mee bezig ben. Neem muziek. Ik speel al zo'n 60 jaar slagwerk. Ondanks dat het drummen mij goed afgaat, vind ik het jammer dat ik te weinig kennis heb van bladmuziek in het algemeen en het notenschrift voor slagwerk in het bijzonder. Ik heb in de loop van de tijd mijn kennis redelijk bijgespijkerd, maar een echte notenlezer ben ik niet.

Kunstgeschiedenis vind ik machtig interessant. Ik had misschien ooit wel kunstgeschiedenis willen studeren maar het is er niet van gekomen. Wijlen mijn vrouw Marja was wel afgestudeerd kunsthistorica. Veel van haar geleerd. We gingen veel naar musea, soms kon ik mee met een excursie van de kunstopleiding en dwaalden we door Italië om van de kunsten aldaar te genieten en te leren.

Ook verhalen schrijven doe ik met veel plezier. Ik leer van mijn mede schrijvers/schrijfsters binnen de Korte Verhalen Club en lees redelijk veel boeken. Zaterdags mag ik graag een aantal kranten kopen met de bijlages.

Naast het dagelijks nieuws staan er altijd wel weer artikelen in de kranten over onderwerpen waar ik niets of zeer weinig van weet. Als een onderwerp dan mijn belangstelling trekt, ga ik op onderzoek uit. Internet is natuurlijk een geweldige bron van informatie, maar ook de zoekmachine 'Delpher' levert vele krantenartikelen die over een het gezochte onderwerp gaan. Onderzoek doen vind ik ook een interessante bezigheid. Weer handig om verhalen over te schrijven.

Aardrijkskunde en geschiedenis vind ik ook machtig interessant. Ik heb ooit een aantal jaren geografie gestudeerd aan het Nuts seminarium in Amsterdam. Helaas heb ik de opleiding niet afgemaakt, maar er wel heel veel van geleerd. Vakken als fysische en sociale geografie, cartografie, historische geografie, demografie, antropologie en bodemkunde behoorden tot het vakkenpakket. Geschiedenis geeft een beeld hoe de wereld er in het verleden uitzag. Je merkt dat op vele fronten de geschiedenis moet worden herschreven, omdat men nieuwe ontdekkingen heeft gedaan waardoor de inzichten over bepaalde onderwerpen zijn veranderd. Van zo'n veranderingsproces leer ik dan weer iedere dag.

Ook mag ik graag 'vogels kijken'. Ik ben geen fanatieke vogelaar en ruk niet uit als er ergens in het land een bijzonder vogeltje wordt gespot, maar je kunt in je directe omgeving al van de gevederde vrienden genieten. We wonen wat dat betreft in een prachtig open landschap.

Soms heb je ook van die moment dat je zaken gaat associëren. Als ik het geluid van een nachtegaal hoor moet ik meteen denken aan een prachtig lied met als titel 'A Nightingale sang in Berkeley square' van componist Manning Sherwin en tekstschrijver Eric Maschwitz. Ik had nog nooit van deze personen gehoord dus duik ik de geschiedenis in om meer van hen te weten te komen. Geografie pak ik er dan ook even bij, want 'Berkeley square'... waar ligt dat dan? Het blijkt een plein in Londen te zijn. Dat zijn dan allemaal leermomenten.

Voor mij is de titel van het verhaal heel erg waar: want elke dag leer ik hoe weinig ik weet.

Ab Helsloot

Wat had je/ wat zou je nog willen leren

Volgens mij is een mens nooit uitgeleerd én nooit te oud om te leren.

Eigenlijk staat 'wat had je nog willen leren' mij een beetje tegen, ik bedoel: DOE HET! Al is het een kortere of simpeler versie, zonder diploma of certificaat.

Je traint je hersenen door zoveel mogelijk nieuwe dingen te blijven ontdekken en jezelf uit te blijven dagen.

Er is nog zoveel dat ik zou willen leren.

Ik liep door een kerk, bewonderde de prachtige glas-in-loodramen en dacht: dat zou ik ook graag leren maken op de authentieke wijze, met echt glas en lood.

We kwamen langs prachtige panorama's: lavendel, granen, zonnebloemen, korenvelden etc., en ik nam me voor om die ooit eens te schilderen, dus: schilderen wil ik ook leren.

Tatoeages zijn er in hele mooie figuren en meestal zit er een verhaal achter. Ooit was ik in Oostenrijk en zag ik een barman met een mooie tatoeage van een draak op zijn oorlelletje, een kleine dus, maar voor mij niet minder interessant. Aangezien ik geïnteresseerd ben in China en de Chinese cultuur weet ik dat de draak daar een horoscoopteken is. In China zijn de 12 horoscooptekens per jaar ingedeeld, ieder (Chinees) jaar heeft z'n eigen teken en na 12 jaar begint het eerste teken weer. Mijn geboortjaar is 1964, Het Jaar van de Draak en zo zijn ook 1976, 1988, 2000, 2012 en 2024 Jaren van de Draak.

Het Jaar van de Draak begint volgens de maankalender op 10 februari 2024 en duurt tot 28 januari 2025.

In de Chinese cultuur is de draak een van de oudste en belangrijkste symbolen. Het is een vriendelijk, wijs, goed en moedig wezen, begiftigd met een groot aantal bovennatuurlijke krachten. In volksovertuigingen worden Chinese draken geassocieerd met water: ze bewonen rivieren, meren en oceanen en zwerven door de lucht. Oorspronkelijk was de Chinese draak een regengod, maar hij wordt geassocieerd met hemelse goedheid en vruchtbaarheid.

De draak, het vijfde teken van de Chinese dierenriem, symboliseert macht, kracht en rijkdom. Een persoon geboren onder dit teken wordt gekenmerkt door energie, ambitie en charisma. Dappere, onafhankelijke, trotse en zelfverzekerde Draken hebben een groot hart en zijn bereid anderen te helpen. Intelligent, welsprekend en charismatisch, ze kunnen de aandacht trekken en universele bewondering opwekken.

Het Jaar van de Draak is een periode die wordt gezien als een tijd van verandering, intense ontwikkeling en vooruitgang.

Om terug te komen op de Oostenrijker met de drakentatoeage op zijn oor: ik vroeg hem of hij ook geboren was in een Chinees 'Drakenjaar'.

Toen ik het hem uitlegde vertelde hij dat hij daar niets van wist.

Hij was in Nieuw Zeeland bij Maori's geweest die deze tatoeage bij hem gezet hadden omdat hij hem mooi vond. Hij was ook zeker mooi, maar ik was lichtelijk teleurgesteld dat er 'geen verhaal achter zat'.

Zo heeft een kennis van mij een engel op zijn schouder laten tatoeëren omdat hij bijna een vreselijk ongeluk had gehad, maar er bleek 'een engeltje op zijn schouder te zitten'.

Een ander kennisje van mij heeft de eerste letter van de naam van haar dochter op haar ringvinger laten tatoeëren. Haar dochter is op 11-jarige leeftijd overleden en zo heeft ze het gevoel dat ze toch nog een beetje bij haar is.

Zo zijn er nog vele voorbeelden van tatoeages met betekenissen en zie ik ze eigenlijk vaak als een soort 'verwerking' of 'dankbaarheid'.

Met deze gedachten kom ik uit op een combinatie wat ik nog zou willen leren: Ik zou graag willen leren om tatoeages 'met een verhaal' te ontwerpen in overleg met de drager. Dus niet 'zomaar' een plaatje, maar met gevoel/betekenis en ook leren om ze te tatoeëren.

En door deze kunstzinnige gedachtes kom ik eigenlijk automatisch bij nóg een leerwens: kunstgeschiedenis.

Op school had ik een lerares die daar prachtig over kon vertellen, ik heb de drie kunstgeschiedenisboeken bewaard die zij gebruikte en die wil ik gebruiken om me er meer in te gaan verdiepen.

Ook psychologie lijkt me erg interessant om te leren.

Ik ben altijd geïnteresseerd in gevoelens en gedachtes (dat blijkt ook al een beetje uit de voorgaande wens met de tatoeages). Ik hoef geen psycholoog te worden, maar me er meer in verdiepen lijkt me heel interessant.

Waarom doe ik dit allemaal nog niet?

Ik heb de afgelopen vijf jaar veel andere dingen geleerd.

Ik heb geleerd om weer van een man te houden en volledig op hem te vertrouwen.

Ik heb ervaren hoe het is om van Bergen naar Nuland te verhuizen, om met/bij Brabanders en hun eigen taal en gewoontes te leven en te werken in de Brabantse kinderopvang.

Om vrienden uit Bergen en omgeving en uit Nuland en omgeving te hebben.

Om veel te reizen om de (klein)kinderen, familie en vrienden te kunnen ontmoeten.

Om vier keer te verhuizen (in januari verhuizen we weer terug naar Bergen), met alle bijbehorende bureaucratie...

Om onze huizen en tuinen gezellig en 'eigen te maken'.

Om samen te genieten van zoveel dingen: reizen, wandelen, uitgaan, praten etc.

Kortom: ik leer iedere dag en ben van plan dat te blijven doen tot mijn dood.

Sandra Schaaper

Wat had ik nog willen leren?

Dat weet ik niet eigenlijk.

Ik vind het hele leven een constant leerproces... 'zo fiets ik door mijn leven'.

Wat zou ik nog willen leren?

Eigenlijk niet willen, meer móeten.

Je steeds meer leren aanpassen aan je leeftijd (nu 83) en leren omgaan met de ongemakken en beperkingen, die daarmee verband houden.

Over fietsen gesproken: het wordt nu langzamerhand tijd om weer te leren fietsen... op een driewieler voor volwassenen!

De fiets

De fiets van mijn opa.

Feitelikheden.

Oktober 1944.

Op 14 oktober heeft Hitler het bevel gegeven om fietsen in beslag te nemen in de bezette gebieden.

Het Duitse leger kampt namelijk met een tekort aan voertuigen.

Er zijn door het hele land pamfletten verspreid om de bevolking op te roepen om fietsen in te leveren.

Dit is ook een middel om de Nederlandse bevolking minder mobiel te maken.

Het is niet de eerste keer dat de Duitsers fietsen vorderen: in 1942 werden al eens 50.000 rijwielen opgeëist.

Mensen die de fiets nodig hebben voor hun werk, hebben een speciale vergunning nodig.

Er zijn in de gemeente Rheden, waar Dieren bijhoort, tijdens een fietsenrazzia in juli 1942 al 265 fietsen buitgemaakt.

Door de ogen van een klein meisje...

De fiets van mijn opa.

Het is zondag. Even op bezoek bij opa.

Het kleine meisje gaat wandelen met haar moeder en haar zusje.

Zittend in de wandelwagen, ziet ze witte stoepranden. Ze is nog te klein om te beseffen, dat die wit geverfd werden om tijdens de verduistering toch nog iets te kunnen zien op straat. De gordijnen moesten 's avonds heel goed dicht en als er voor een raam geen gordijnen waren, plakte mamma kranten voor het raam.

Ze wandelden richting de hei en het bos, daar woonde opa.

Voor het huis waren diepe gangen gegraven.

Ze kon nog niet weten dat die gangen er waren om in te schuilen, tegen bombardementen, ze dacht dat het voor de grotere kinderen was gemaakt om te spelen en ze keek hoe haar zusje daar mooie steentjes en stukjes gekleurd glas ging zoeken. Het kleine meisje zat rechtop in de wandelwagen en keek haar ogen uit onderweg.

Dieren was een mooi dorp.

Kijk zei mamma, daar is de fabriek van Gazelle.
Daar worden fietsen gemaakt, heeeeel veel fietsen.
Daar komt ook de fiets van opa vandaan.
Hij gebruikte de fiets voor zijn werk, haalde gist bij de gistfabriek en bracht dat dan rond naar de bakkers.
Er waren heel veel bakkers, in elk dorpje wel een paar.
Opa had een drager voorop de fiets, met daarop een grote rieten mand. Haar zusje mocht vaak mee in de mand.
Toen het kleine meisje wat groter werd, mocht ze ook wel eens rondjes mee in die grote mand, die altijd een beetje zurig rook. Dat kwam door de pakken met gist die er anders altijd in lagen.
Maar op zondag, dan ging de mand eraf. Dan kon opa op de fiets naar de kerk en kwam hij haar weleens halen. Dan ging ze samen, als het kon, naar de IJssel en zagen ze samen het pontje heen en weer varen.
Als het een beetje schemerde, deed opa de fietslamp aan. De lamp was met een zwarte draad verbonden met een dynamo. Die werd tegen de band gedrukt en maakte een zoemend geluid.
Opa moest dan meer zijn best doen, want het trapte zwaarder. Die draad mocht ze niet aanraken, want anders was er geen licht.
Spelen in de achtertuin bij opa (fiets) was altijd een avontuur.
Opa haalde dan de konijnen uit hun hok en die mocht ze samen met haar zusje een wortel geven en dan aaien.
Haar zusje zat altijd een klein stukje verder weg, want zij was een beetje bang van de dieren.

Ook gingen ze dan naar zijn moestuin.
Daar stonden heel veel bloemen maar ook lekkere worteltjes en sla en aardappels.
Er stonden ook fruitbomen met appels, perziken, pruimen en kersen.
Het kleine meisje zocht met haar zusje de mooiste kersen uit. Twee aan een takje, want die kon je mooi om je oren hangen.
De warme vruchtjes streken zacht langs hun wangetjes, als er een op de grond rolde, dan werden ze lekker opgegeten.
De kersen roken heerlijk, het paarse sap kleurde hun vingertjes rood en ook leek het wel of het grotere zusje lippenstift op haar lippen had.

Als ze lachte, zag je dat haar tanden ook paars waren, daar moesten ze samen erg om lachen..

Opa kwam af en toe langs met in de grote fietsmand lekkere aardappels, en groenten en wat fruit en... verse eitjes.

Die fiets, daar is gedurende die 5 lange oorlogsjaren goed op gepast.

Opa verborg hem goed, want al die mannen in hun uniformen wilden die fiets graag hebben en als je niet uitkeek, pakten ze die fietsen gewoon af.

Het kleine meisje mocht thuis op haar eigen fietsje rondjes rijden door het grind. Tot het ijzeren hek, want daar was de weg.

Op die weg was het altijd druk.

Veel grote auto's, allemaal in de zelfde kleur, vaak met heel veel mannen erop.

Allemaal in dezelfde pakken, ze zwaaiden vaak naar het kleine meisje.

Er was altijd wel wat te beleven.

Soms ook hele grote grauwe dingen, die hadden geen gewone banden. Je hoorde ze al van verre aankomen.

Ze ratelden over de weg. Het waren rare dingen met een soort luik bovenop, dat stond open en daar keek een man door naar buiten. Er zat een grote lange 'schoorsteen' op. Die schoorsteen stond niet, zoals bij een fabriek, naar boven, maar wees recht vooruit. Het leek wel of die lange schoorsteen de weg moest wijzen.

Ze vroeg wel eens aan de mamma, wat het eigenlijk waren, maar die 'wist het ook niet'!

Dus dacht het kleine meisje dat het speelgoed was.

De opa had een fiets met een mand en zij haar driewielertje om rondjes te rijden en deze vreemde mannen mochten met die grote dingen rijden.

Misschien gingen ze ook wel gist naar de bakkers brengen?

Bevrijding door de ogen van het kleine meisje.

Op een dag toen het kleine meisje weer rondjes aan het fietsen was op haar kleine driewielertje, werd het wel heel erg druk op de weg.

De grote grauwe dingen reden de andere kant op en niet meer naar het dorp. Achter de grote ratelende dingen, zonder banden, kwamen weer die auto's met mannen in uniform.

Ze zwaaiden niet meer naar het kleine meisje.

Maar dat kwam misschien omdat ze moe waren?
Er was zoveel te zien. Het leek wel een optocht.
Heel veel boerenkarren met de paarden ervoor, met spullen er bovenop.
Zouden die mannen dit allemaal weer gaan terug brengen naar de boeren?
Achter die karren kwamen de mannen op de fietsen.
Het kleine meisje dacht, dat ze ook al die fietsen weer terug gingen brengen.
Daar achter liepen heel veel mannen, ze zagen er erg moe uit.
Maar ze moesten ook zoveel meesjouwen en konden daarom misschien ook niet meer zwaaien.
Ook hadden ze karretjes met allemaal spulletjes erop.
Misschien hadden ze hout gehakt, net als de mamma dat stiekem deed in het bos?
Of misschien gingen ze water halen, ook net zoals de mamma altijd deed bij de melkfabriek, omdat er thuis vaak geen water meer uit de kraan kwam.
Het kleine meisje fietste op haar driewielertje achterom naar de keuken.
Hier had de mamma het fornuis alweer aangestoken om te gaan koken en was het lekker warm.
Het fietsje had ze in een donker hoekje goed opgeborgen.
Mamma had ook het wandelwagentje goed verstopt.
Ze dacht aan haar opa met zijn mooie grote zwarte Gazelle fiets. Ze had goed opgelet aan de weg en gekeken of er een man met de fiets met de grote fietsmand bij was. Gelukkig niet!
Toch leek het wel of er iemand jarig was. Het leek wel een feestdag, want mamma had haar speciale oranje vaasje met goudbloemen in de vensterbank gezet.
Dat vaasje had heel lang in de kast gestaan, alsof het stond te wachten op deze mooie dag.

Morgen was het zondag en ging ze weer naar opa, misschien zat de fietsmand er nog op en kon ze weer een stukje met hem gaan rijden.

Anneke Kettenes

Wat zou je nog willen leren

Lastig thema voor een midden tachtiger, die niet meer zo mobiel is.

Een voordeel van de coronatijd was, dat ik mezelf intensief met iets nieuws bezig wilde gaan houden, om het gemis van sociale contacten op te vullen. Mijn belangstelling voor fotograferen kon ik bijhouden door mijn objecten dichtbij te kiezen. Al werd het steeds moeilijker iets origineel te bedenken en uit te voeren. Alle mussen, merels, houtduiven en tortels, regendruppels en zwaaiende bomen kwamen langs, maar om iets te creëren waar ik tevreden over was, dat werd steeds lastiger. Geen nood, riep ik mezelf toe, er zijn vast nog meer mogelijkheden waarin ik me in kan verdiepen en waar ik nog wat van kan leren.

Toch lastiger dan gedacht.

Muziek maken en reuma, uitgesloten.

Een cursus prehistorische kunstgeschiedenis leek me wel wat. Ik gaf me op voor een onlinecursus, maar mijn oude trouwe computer werkte niet mee. Weer op zoek naar iets anders. Eindelijk een pittige cursus Engels gevonden. Het was een treffer. Ik werd uitgedaagd mijn hersens te laten kraken en hield er ook twee 'pen friends' aan over. Nu de corona weg is, hoewel het toch weer regelmatig opduikt, volg ik de cursus nog steeds met plezier en schrijven we elkaar nog steeds.

Soms heb ik me wel eens afgevraagd, hoe mijn leven eruit gezien zou kunnen hebben, als ik op mijn standpunt was blijven staan, bij het meedelen van mijn studiekeuze aan mijn ouders. "Archeologe? Geen sprake van. Wij betalen je studie en de keuze van universiteit waar je heen mag, staat vast."

Vandaag vermoed ik dat mijn ouders de berichten van vondsten in Afrika, niet zouden kunnen rijmen met hun godsdienstige overtuiging. Zelfs in de tijd dat mijn veel mijn jongere broers studenten waren en over de botten van dinosaurussen vertelden, was mijn vaders antwoord: "Je moet niet alle sprookjes geloven."

Wat zou het fantastisch geweest zijn, als archeoloog bij opgravingen steeds meer mogelijkheden tegen te komen, om de vondsten nog nauwkeuriger te dateren. Denk aan grondonderzoek, zodat je gegevens ontvangt, maar de omgeving niet verstoort. DNA-onderzoek, dat steeds meer mogelijkheden opent. Luminescentie, dat steeds meer uit de kinderschoenen stapt.

Het gebruik van een drone op een vredelievende manier. Universiteiten en wetenschappers van allerlei pluimage, die samenwerkingsverbanden aangaan en daardoor stapje voor stapje steeds verder komen.

Ben ik gefrustreerd omdat dit mijn onderzoeksgebied niet is geworden? Welnee, ik heb een prima werkzaam en gelukkig leven gehad en vind het interessant om via de zijlijn over al deze ontwikkelingen te lezen en naar boeiende foto's van allerlei ontdekkingen te kunnen kijken.

Luminescentie

Cootje Bronner

Willen leren...

Lang geleden wilde ik niet verder, ik wist niet hoe en dacht: als ik nou eerst mijn eigen leven leer leven dan kan ik daarna nog altijd anders besluiten.

Ik leef nog steeds om te leren en leer van alles om mij heen van therapieën, studie, boeken, films, gesprekken, andere meningen etc.

Ik houd van discussie, mijn mening vormen en mijn mening geven, twijfelen en soms mijn mening wijzigen en/of aanvullen.

Ik wil leren mij minder schuldig te voelen, de verantwoordelijkheid meer bij de ander te laten.

Ik had door willen gaan na mijn propedeuse en willen afstuderen.

Ik ben een andere weg ingeslagen en het is belangrijk om tevreden te leren zijn met hoe het is gegaan.

Ik wil nu nog leren om mij niet te druk te maken over zaken waar ik niks aan kan doen, zoals de oorlogen en de agressieve manieren waarop mensen met elkaar omgaan.

Ik heb geleerd: doen wat kan en lief zijn voor elkaar!

Gerda Andriesma

De wereld leren begrijpen

Het thema dit keer is 'wat ik nog wel zou willen leren of had willen leren'. Het eerste wat mij hierbij te binnen schiet is dat we nooit te oud zijn om te leren. Ik hoor nog weleens om mij heen dat veel oudere mensen de digitale ontwikkelingen niet meer willen of kunnen volgen. De mogelijkheden van o.a. het mobieltje, telebankieren, werken in de cloud of je zorgdossier online inzien. WhatsApp is natuurlijk een plezierige ontwikkeling om het contact met je familie te onderhouden. Hierbij kun je elkaar live zien en zelfs foto's en filmpjes delen. Zo blijven we op de hoogte van wat er zich overal afspeelt. Dit kan een stil moment op een dag soms in één keer veranderen in het volgen van leuke gebeurtenissen waarbij je wordt betrokken en weer even van kunt genieten. Natuurlijk moet je er wel even wat moeite voor doen om de mogelijkheden te weten (leren). Niet alle digitale mogelijkheden hoeft je te leren, want de ontwikkelingen gaan heel snel. Allerlei beschikbare apps kan ik zelfs niet meer volgen en dat wil ik ook zeker niet. Het moet leuk blijven en er zijn gelukkig veel meer leuke dingen te doen op een dag dan te staren naar je mobieltje.

Ik zou de *wereld nog wel willen leren begrijpen*. De ontwikkelingen in de wereld baren mij de nodige zorgen. Kijk ik naar de geschiedenis dan lijkt die zich telkens weer te herhalen. Kijk naar de huidige situatie in Gaza. Daarnaast nog de crisis aan de rand van Europa in Oekraïne. Macht en religie blijven de grote boosdoeners. Kijk ook naar Amerika waar het zo maar weer eens kan zijn dat de voormalige president Trump weer de macht kan grijpen, hypocriet toch? De republikeinen staan weer achter hun (waarschijnlijke) kandidaat, alsof er niets is gebeurd voordat Biden president werd.

Ook kijkend naar China. Hunkerend om Taiwan weer geheel in te lijven. Dan nog niet kijkend naar veel Afrikaanse landen. Honger, oorlogen, vetes tussen stammen en ga zo maar door. Ook de politiek in Nederland is niet meer te volgen. Zestien partijen/fracties zijn er inmiddels in de Tweede Kamer. Partijen die totaal niet bij elkaar passen moeten weer gaan regeren.

Zo gek is het nog niet dat Pieter Omtzigt een minderheidskabinet voorstelt. Dit maakt een eerlijk debat en besluitvorming mogelijk. Ook is er natuurlijk een keerzijde. Sluiten de nieuwe wetten wel aan bij onze waarden en normen? Hebben wij hiervoor op onze partij gestemd? En hoe lang houdt de nieuwe coalitie stand met alle dilemma's die zich momenteel voordoen.

Ik kijk ook naar de jongere generatie. Druk, druk, druk. Het leven mag niet saai zijn. Overal willen ze bij horen en niets missen. Natuurlijk snap ik het wel. Het is voor velen moeilijk goede prioriteiten te stellen. Er is zoveel om te volgen. Ook alle series op Netflix. Er komt geen eind aan. Veel burn-out onder jongeren en daarnaast wordt er ook veel van ze gevraagd. De scholen kampen met personeelstekorten en veel jongeren worden aan hun lot overgelaten. Je hebt geluk als je makkelijk en zelfstandig kunt leren. Ook als er nog ouders overdag thuis zijn om je te begeleiden. Binnen veel bedrijven moet je een duizendpoot zijn en het liefst méér dan full time werken. Zelfs kamerleden stoppen met hun idealen omdat er te veel van ze gevraagd wordt.

Ik ben toch nog wel eens jaloers op de tijd, ook met minder luxe, dat er één in het gezin een baan heeft en de ander de huishoudelijke taken op zich neemt. Minder digitale prikkels en gewoon weer spontaan op visite zonder daarvoor afspraken te moeten maken. Misschien is dit de realiteit waar ik aan moet wennen en behoor ik al tot de 'oudere generatie...'

Henk van Zadelhoff

Herenboerin

Terwijl vroeger mijn interessegebied ver weg lag, in onbekende landen met vreemde talen, is dat de laatste jaren heel dichtbij gekomen, zó dichtbij dat ik vrijwel geen stap hoeft te verzetten. Het ligt namelijk onder mijn voeten: het is de grond waarop ik sta, de bodem waar mijn voedsel uitkomt. Ik hoef maar op de fiets te stappen en ik ben er binnen een kwartier. Aan de Groeneweg: er hangt een bordje op het hek: Herenboeren Duinstreek. Daar heb ik sinds deze zomer mijn agrarische opleiding. Niet gratis: ik moest 1000 euro overmaken om mee te mogen doen, maar daar staat tegenover dat ik zoveel 'lessen' kan volgen als ik wil en op een tijd die mij schikt. Bij mooi weer kan ik wieden en oogsten op het land en als het regent is er wel werk in de grote tunnelkas. Mijn beide ouders kwamen uit grote boerenfamilies in West-Brabant en je verwacht misschien dat ik al wel enige ervaring heb met 'boeren'. Nou, niets is minder waar: ik zat liever met mijn neus in de boeken en kwam alleen op het land om vlinders te vangen of bloemen te plukken voor mijn herbarium. En wat groenten betreft: tot voor kort haalde ik alles bij AH, zonder me ergens om te bekommeren. Maar dat is nu opeens hélemaal anders! Ik haal nu zaterdag een volle tas groenten bij de Herenboeren en verbaas me steeds over de inhoud: bataten, pastinaak, rode en witte bieten, vier kleuren pompoenen, snijbiet, rammenas enz. Het is een hele uitdaging om steeds nieuwe recepten uit te proberen. En als je geholpen hebt rond deze groenten zelf te wieden en ze uit de grond te halen, dan smaakt het allemaal nog veel beter. Zo heb ik een ochtend op een modderig veld de winterpenen uit de grond staan trekken, gewapend met een scherp mes om de rotte punten en de door hazen aangevreten bovenkant af te snijden. Ik had drie dagen spierpijn van het laden van zware pompoenen op een kar, waardoor ik misschien op mijn oude dag nog sterke armen krijg. 'Agrogym' noemen we dat. Ook bevrijdde ik, kruipend over de grond, tientallen jonge batatenplantjes van de hanenpoten en het roze perzikkruid, een actie waar ik een zeer hippe broek aan overhield, waar mijn kleindochter van zal opkijken (zie foto.)

Ja, ik ben erg blij met deze opleiding waarvoor ik geen fysieke of mentale test hoefde te doen en ook niet te oud werd bevonden. En met de dag groeit mijn bewondering voor de boer: wat is dat een moeilijk vak! Alles moet je weten over de grond, de teelt, het weer en de vele dreigingen voor de gewassen: onkruid, vogels, rupsen, slakken, insecten die ziekten overbrengen enz. En dat op een terrein van vele hectaren. Vroeger leerde mijn vader dat op de Landbouwschool. Nog heb ik spijt dat ik zijn oude groene leerboekjes heb weggegooid. Gelukkig krijgen wij als deelnemers aan het project regelmatig bijscholing in de vorm van filmpjes en nieuwsbrieven en af en toe een bijeenkomst. Zo staat er binnenkort 'Vraat' op de agenda en gaan we ons beraden over ongenode grote en kleine mee-eters op het land. En we horen hoe het gaat met de koeien, de kippen en de bruine varkentjes. Ook wordt er onderzoek gedaan naar de kwaliteit van de bodem, en laatst werden de regenwormen geteld. Hoe meer regenwormen hoe beter.

Op regenachtige dagen werk ik soms in de kas. Daar heb ik tomatenplanten leren opbinden en 'dieven' uit hun oksels verwijderen. En dan is er nog de kruidentuin, waar ik me Klazien uit Zalk voel en me verdiep in de vele geneeskrachtige mogelijkheden van de planten. Tussendoor snoep ik soms van de aardbeien of bramen. Gisteren kwam er een oproep om de zoete bataten van verdrinking en verrotting te redden en vanochtend was ik present. Zo'n vijftien leden waren ondanks de nattigheid komen opdagen en trokken in rubberlaarzen en gummi pakken naar de plaats des onheils. Omdat ik erg van zoete aardappelen houd, had ik er alles voor over! Tot tweemaal toe moest ik door een teamgenoot uit de zompige, zuigende modder worden getrokken en eenmaal belandde ik, struikelend over batatenslierten languit voorover in de modder. Gelukkig viel ik zacht en kwam intiem in aanraking met moeder aarde, hoewel al mijn kleding thuis in de wasmachine moest en ik nog uren haar sterke geuren rook.

Binnenkort wordt het tijd een specialisatie te kiezen. Ik kan nog alle kanten op: dieren verzorgen (varkens kippen of koeien), kassuinbouw, kruiden, groenten, fruit, diversiteiten monitoren enz. Ik denk er al een poosje over na, maar van al die onderwerpen heb ik de meeste belangstelling voor de basis: moeder aarde, de bodem waar alle plantenleven uit voortkomt. Jarenlang is zij misbruikt, mishandeld en uitgeput. Leeggezogen, uitgewoond. En we moeten haar hoognodig helpen te herstellen en goed voor haar zorgen. Grote indruk maakte op mij onlangs de film 'Onder het maaiveld'. Daarin maak je kennis met de wereld onder je voeten, met de micro- en de macrowereld in de grond: de schimmels en de regenwormen, en de talloze wriemelende diertjes waarvan ik de namen niet ken, voortkruipend, parend, etend en poepend. Want zo werkt het: ook in de stal poepen en piesen de koeien in het stro, terwijl ze staan te eten, en de mest die zij produceren wordt weer terug naar de grond gebracht. Circulair heet dat. Het leven is een duizelingwekkende kringloop. Daar ben ik nog lang niet op uitgestudeerd en ik wil daar alles over weten!

Elly Bovée

Luchtfietsen

In 2000 oriënteerde ik me op emigratie naar Nieuw-Zeeland en ging er voor zes weken heen. Het vertrek was rond 1 februari met een gezelschap van een groepsreis met de alternatieve organisatie Djoser, die drie weken zou duren. Mogelijk zou ik gedurende die reis al contact opnemen met mensen die ik sinds een jaar via internet en met name e-mail had leren kennen. Ook had ik al gepland om familieleden in Christchurch op te zoeken.

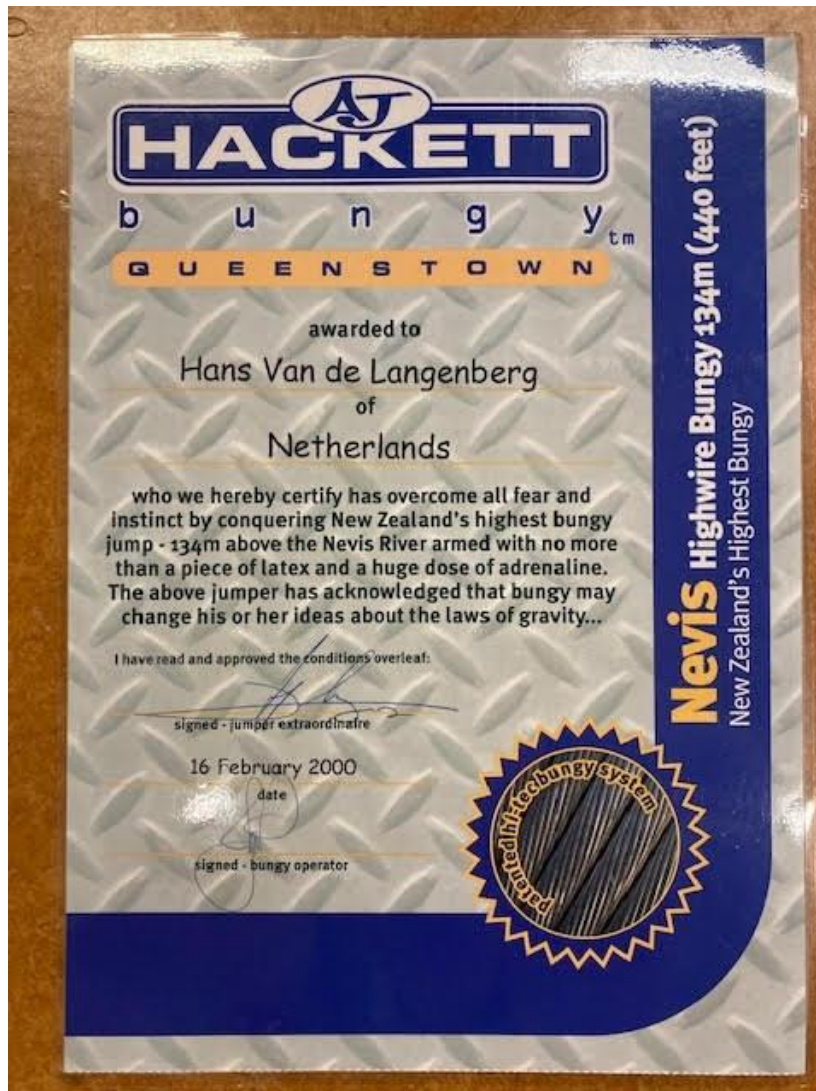
De ontdekkingsreis van de door Abel Tasman ontdekte, maar kennelijk als onbelangrijk aangemerkte, eilanden begon voor mij vanaf het vliegveld van Auckland, nadat we op de lange vliegtocht in Maleisië, Kuala Lumpur, een tussenstop van ongeveer tien uur hadden gehad.

In een bus voor maximaal 24 personen - de groep was niet groter dan 18 mensen - zouden we daarna eerst noordwaarts gaan via de 'Nippon Clip-on': een door Japanners verbrede brug. We overnachtten echter eerst in Auckland. De waterrijke stad deed in die dagen haar naam als de 'City of Sails' optimaal eer aan, want de grote race over de oceanen, die op dat moment nog als 'The America's Cup' bekend stond, was volop gaande en de deelnemende ultrasnelle zeilschepen lagen juist in de havens van Auckland. Yoka, een dame die ik had leren kennen via internet, ontmoette mij daar met haar slechts een paar maanden oude dochtertje aan de havens en we maakten een wandeling langs de 'state of the art' vaartuigen.

We maakten al globaal een afspraak voor de reeds lang geplande langere ontmoeting met haar en haar man Urban. Als de groepsreis zou zijn afgelopen mocht ik hun auto gebruiken om op het Noordeiland ook op eigen gelegenheid nog mooie gebieden en plaatsen te ontdekken. Mijn plan was eigenlijk om me ergens in NZ te vestigen en tijdens deze reis uit te vinden wat, naast het opzetten van een natuurgeneeskundige praktijk, nog nodig zou zijn om hier een bestaan op te bouwen. Met al mijn ervaring als bus- en touringcarchauffeur had ik ook al in mijn hoofd dat sollicitaties in die sfeer positief zouden kunnen uitpakken. Natuurlijk had ik me eerst al verdiept in de procedures om te immigreren en vastgesteld dat ik nog voldoende punten voor de procedure als

werkende kon vergaren. Op familie wilde ik niet leunen en voor de procedure voor investeerder ontbeerde ik het vereiste kapitaal.

De rondreis was adembenemend, de activiteiten avontuurlijk en soms extreem en daarna had ik al een idee waar ik me het liefst zou vestigen. Ook kwam ik op een bootexcursie rond vuurvliegjes in een grot - very romantic! - een leuke blonde tegen die vertelde dat ze een ranch had en twee kinderen. Ze was echter single en nodigde me plompverloren uit eens nader kennis te komen maken, nadat ik over mijn plannen voor immigratie had gepraat. Ze gaf me een kaartje met het adres en benadrukte, na het weer aanleggen van het sightseeing bootje in de baai van Paihia, dat ze het leuk zou vinden als ik haar op zou komen zoeken. Tamelijk perplex stak ik het kaartje in mijn bagage. Door alle grote indrukken die ik in die drie weken opdeed (een tandemsprong bij Lake Taupo, een bungy jump van 134 meter en white water rafting nabij Queenstown) en mijn vooropgezette planning, dacht ik er niet meer aan.

Ik ontmoette

na het uitwuiwen van mijn reisgenoten in Christchurch mijn tante en haar voor mij onbekende dochters. We verschilden niet veel in leeftijd. Alle drie waren we nog dertigers. Zelf zou ik niet veel later veertig worden en juist daarom was het zaak de immigratieprocedure zo snel mogelijk te starten. Nadat ik enkele dagen met mijn nichten leuke excursies had gedaan - met de één ging ik sporten, zwemmen met dolfijnen en poolbiljarten, de andere verleidde me tot een tocht te paard en bezoek aan toeristische attracties in en om Christchurch - naderde de datum van de afspraak met Yoka en Urban op het Noordeiland.

Ik vloog terug naar Auckland en logeerde enige dagen bij hen, voordat dan de voorgenomen roadtrip met hun oude Fiat een aanvang nam. Al genietend van de goede wijn die ik bij bezoek aan wijngaarden in het noorden van het Zuideiland - Marlborough - voor hen had meegebracht, stelden ze mij mooie bestemmingen voor. Ik zou ik eerst het grote schiereiland Coromandel gaan

verkennen, omdat ik daar ook ergens een spirituele afspraak had. Ondertussen zou ik hier en daar het Center for Work and Income en bibliotheken bezoeken om procedures in gang te zetten en een driedaags seminar voor homeopaten bijwonen. Met al mijn intussen al verzamelde informatie rond vacatures in toerisme, wist ik al dat ik op een vacature voor een touringcarchauffeur tussen Queenstown en Mount Cook zou gaan solliciteren.

Ik wist immers al dat ik me het liefst in de omgeving van Lake Wanaka, op het Zuidereiland, zou willen vestigen.

Het goed vertalen van mijn CV nam erg veel tijd, maar terwijl ik van noord naar zuid, maar zoveel mogelijk langs de oostkust het grote schiereiland leerde kennen, kwam al snel een positieve reactie op mijn sollicitatie in mijn e-mail binnen. Ik had net de teleurstellende conclusie verwerkt, die naar voren was gekomen in de interactie met andere homeopaten: dat men in Nieuw Zeeland niet meer dan de helft voor consulten mocht berekenen dan in Nederland. Met die kennis moest ik dus mijn arbeidsplan serieus aanpassen. Verder afzakkend naar het zuiden, besloot ik in Tauranga weer naar het Center for Work and Income te gaan, het instituut dat de werkvergunningen voor Nieuw Zeeland afgeeft. Deze keer meende ik met de positieve reactie op mijn sollicitatie in mijn hand een goede kans te maken. Het werd echter een 'tussen-de-wal-en-het-schip'-verhaal. Geen van beide partijen zou de eerste stap zetten.

De werkgever kon mij alleen aannemen als ik al een werkvergunning had en het genoemde instituut zou die werkvergunning pas afgeven, nadat de nieuwe werkgever mij de baan definitief aanbood. Ik had nu nog ongeveer vijf dagen voordat ik de retourvlucht naar Nederland zou moeten boarden en overdacht, op de terugweg naar Auckland, wat ik nog in werking zou kunnen zetten. Ik kwam een blaadje tegen, waarop een aanbieding voor een vliegles met een helikopter werd aangeboden voor NZ\$ 150 en keek waar dat dan wel was. Het vliegveld was bij Hamilton, een plaats die ik onderweg terug naar boven toch nog had willen bezoeken. Ineens schoot mij een alternatief te binnen. Ik had al eerder in mijn leven overwogen om helikopterpiloot te worden. Nu zou het wellicht een mogelijkheid zijn om op een andere manier vaste voet aan de grond te krijgen in Nieuw-Zeeland. Ik belde het vermelde telefoonnummer en maakte een afspraak voor een vliegles voor twee dagen later. Terwijl ik op koers bleef voor Hamilton en in motels verbleef, bedacht ik het plan om eventueel n.a.v. de eerste les in te schrijven voor een opleiding.

Met de kaart in mijn hand begaf ik me naar de afspraak. Ik werd vriendelijk maar zakelijk ontvangen en terwijl we op de helikopter aanliepen die op de foto op de kaart stond, gaf de instructeur me informatie over de gang van zaken rond de opleiding tot helikopterpiloot en de kosten daarvan. Terwijl ik nog naar hem luisterde, liep hij linksom de grote helikopter heen en zag ik een veel kleinere opduiken. Ik had nooit zo'n klein toestel gezien en vroeg nog naïef of dat ding echt kon vliegen. Zijn gezicht betrok en hij zei droog: "Well, you are about to find out." Zijn hand ging omhoog als uitnodiging aan mij om rechts in te stappen. Hij stapte links in. Bedrukt door de teleurstelling heb ik daarna niet meer alles optimaal opgeslagen. Ja, het ding vloog, maar met het vele handen- en voetenwerk bleef bij mij vooral de indruk achter dat ik letterlijk aan het luchtfietsen was en dat het verrekte moeilijk was om dat toestel horizontaal en stabiel te houden. Achteraf heb ik er nog een nachtmerrie over gekregen. Geen hoogtevrees, maar claustrofobie! De opleiding kostte NZ\$ 50.000 en zou ook grotendeels in die mini-uitvoering zijn geweest. Ik zette het plan meteen uit mijn hoofd en zonder twijfel speelde het een rol in mijn besluit om daarna geheel van emigratie naar Nieuw Zeeland af te zien.

Hans van de Langenberg

Wat had je/zou je nog willen leren

Bijzonder onderwerp, dank aan de bedenker.

Het begint natuurlijk... bij mijzelf.

En wat ik uit vorige levens heb mee kunnen krijgen.

Het leven waardevoller te zien.

Het nog meer realiseren om de gezondheid van vollere zorg, aandacht en liefde te schenken.

Regelmatig realiseren, dat er een wonder, zoals voor een ieder, is afgedaald.

De 'ongenoegelijke' feiten zijn er ook om liefdevol aan te pakken.

Zelfs het 'afleren' staat op mijn lijstje van te veel automatische handelingen en gedachten. Het te sterke ego.... !

Het leren 'oplossen' van een en ander. Hele tour!

Er is, als bovenstaand, een waslijst aan leerprocessen.

Er gaat ook nu door mij heen een zachte tevredenheid.

Bepaalde belangrijke doelen kunnen uitwerken.

Goals in het leven lijken mij waardevol. En geven steun aan ons innerlijk bouwwerk op aarde. Waarop je kunt terugkijken.

Uit: 'Het grote boek van de Rust' van Paul Wilson:

Neem de Tijd

*In tegenstelling tot wat je jezelf
wijsmaakt, heb je alle tijd van
de wereld om te doen wat je
wilt doen.*

Past het niet in je dag, dan ben je ook niet in staat het te doen. Zet het dan ook uit je hoofd.

Fred Steinkühler

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

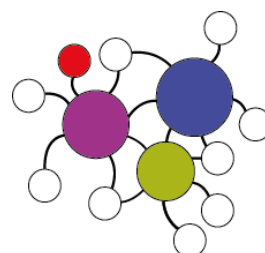
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**